

nečitko vrije pijesak

jasna melvinger

Da ti lice ne Izgrde

Mislim na tri kopja, smrtnu ranu i junaka
Mislim na tvoje lice pred oštrim kopljima,
Dok posljednje riječi krvariš
Miruju ruke u bjelini, slova snatre
I pljen je pred brzim klinjonom lastavice
Tamna je moć dugih stoljeća
Ponad trave i zelene djeteline
Duboko u svibanj ponirem
Svaka je godina po jedna koprema
Da ti lice ne Izgrde svi oril i vranovi
Daljina, struji tijelom. Gledaš lijepu zelenu planinu
Da li bđe tko nad tobom
Da ti lice ne Izgrde svi oril i vranovi

KUPAM SE

Kupam se ne žaleći za blivšom kožom, blivšom vjerom
Neka se dave poganski moći idoli, konačno osvijesteni
I inače uskrsnu dok se trljaju ručnikom
Slap koji me skriven oblijeva
Sada vidiši pršti i piruje
Klijaju kapl
I možda bili mogla svome tijelu i vjerovati
Da krišom od mene n e snuje: umrlijet ču, umrlijet ču
A sve je u moći pravog pljuska
Nevidiši ruka podešava slavini
Zavrće blago, žestoko
Umjesto pohotljivih staraca
Žohari vire iz silvnika

NOVOGODIŠNJA ZADOVOLJSTVA

U zavjetrini, u šupljini snijega
loži se za golo rame
A moglo se već dogorjeti do nokata
Stežeš me jače da ne osjetim krljun u rce
Korak je počudan, nepočudan
Još živa mjesta sama trepere po koži
Mimo svake vojle
I ne plešem za bezimenu čud
Rasipam darove u mram električnog peluda
Možda je još zarazno razgovarati
Mrtav pijan, mrtav umoran, samo ne mrtav
Prazne se samoposluživanja zadovoljstava
Bije hladnoća od suvišnog pića i jela

ČUVARKUĆA I MAHOVINA

Iz zemlje može samo ptičja hrana
Čeka se trava, travanj, korist
Utroba je spletena u korijen
U crijeva podzemlje
Vrijeme je lova na hrčkove
Sada su najdeblji. Dlaka najčvršća
Vrijeme provale u spremišta
Riječi brižljivo naslaganih. Bez raspanja
Zaustavljamo se u drugima
Šutnjom i tamu gdje se korak
Ne odvaja za korakom
Stisnute usne, ružni ožiljak govora
I brije je slijeganje plećima
Vrijeme je usne harmonike, sline
Nemira prstiju do čaša, opuška
Od otupjete kavane do razrovanih snijega
Sijalicom žuto ovlaženi krov
Ima kada obrasti davoljim sjenkama
Ima vremena za sve. Duga je zima
Vele čuvarkuća i mahovina.

SA SVAGDANJOM KOROM
U zalogaju kruha, tvoja prisutnost
Kuhinjski miris, kucanje podnevnih sati
Nevidljivo treskanje vratima
Možda avionski let s nogama zgrčenim uz zemlju
Nad zgužvanim staniolom planinskih li vjenaca
Nasrtljiv bruj po rubu tišine, uha
Zagnjurenog u drugo talasanje, nečujno
Jedina prava glad, sjećanje
Na rubu trenutka sa svagdanjom korom

NEČITKO VRIJE PIJESAK

Pod žutim kranom u Limassolu
More se igra Afroditinom pjenom
A činilo se iz aviona
Tvrdo je Tezejevo more, crni bitumen
Ulijepšen perjem, ljuškama brodova
Pod suncem od sumpora
Cipar, pradavni gušter, hrbat s valom skamenjen
Plodi se tamnim uljem, vrelom solju
Vriskom bahantkinje
Pod zemljom se bakar rastaljuje
Za štit sa zelenom patinom cedrovine
Vojnici od pečene zemlje
Čuvaju paganske oltare
Da li sam na hridi nad morem i poljem
Ili na mozaiku hrama i dvora
Kupači uzliječu, ponavlaju ikarov pad u valove
Sjenka se grije sa stup grobnice Pod žutim kranom u Limassolu Nečitko vrije pijesak i vapno gradilišta

MOHAČKI AUTOBUS

Gledaju me vrane, crni gromolj iz korijena
One su vječite i ništa me ne pitaju
O razlogu putovanja
Pitaju me starci, banjski raskvašeni
Pravljeni ponovo od sumpornog blata
S istim neravninama puta u kostima
Sjeko me gleda bijeli pelud
Gledaju me Romi, svirači jutarnje podbuhi
I posljednja ptica odlepšala im između prstiju
A i moja se slova rastresaju
U sjajnoj snježnoj mrlji
Gleda me led što razdire vodena tkiva
Čaj pljem u usputnoj krčmi
Gdje se griju ruke uz peć, odljepljuje blato
Vikendaši, građevinarji, milicionari
Lovel na lisice, majke bolesne djece
Seoski dači, pijani kumovi
Vozači i konduktori izlizani od prodiljevanja
Uz tijela, gunjeve, kao klisko pruće u kašari
Ostaju s atarom zimskih mjeseci među plećima

umetak za uho

ivan zamoda

Skoro neosjetne električne
i akustičke smetnje. I izlazne snage do 125 db.
Usvojiti strane nazive aurikuleta?
Neusporedivo bolji prijem.
Kao zaštitni čep.
A frekvencijski opseg od 450 do 4500 Hz.
Uspješno se može
primijeniti.
I za one s umjerenim
gubitkom sluha.
Prikladnost i ljepota oblika, itd...

Može da se napravi
i pun umetak za uho.
Za eksternu slušalicu.
Za internu slušalicu.
Prozrači se, otvara se,
ostavlja u hladu.
Na suhom mjestu;
zrak pod pritiskom.
Stavlja se komadićak celofana –
zadovoljavajući
učinak.
Vraćanje u život.
Takva prilagodba
pogodnija.
U skladu sa govorom.
U skladu sa glasom govorika.

Udaljenosti mikrofona od usta;
sloboda kretanja,
veći polujmer kretanja,
sloboda držanja tijela – za vrijeme govora

Zbog toga preporučljivi pojačivači –
mogu se raznolikno smještiti na tijelo,
po tijelu, u tijelo

Ispravljanje jezičke misli
u skladu sa potrebama
I ponavlja je
Ispravljач intenziteta lijevog uha
Ispravljач intenziteta desnog uha
Ispravljach tonu

đavo — zavodnik

Ibrahim kajan

Pjesma o skrivenim stvarima

Nikada ti se neće ukazati
skriveni stvari: zar ne osjećaš (dušo)
kako te gledaju
dok ih obuzimaju strasti
onoga koji je udaljen

Tebi se pričinja, Iblis je,
zaklanja ti pogled,
želi te satrati iz jasne zasjede.
Pusti urote! i spusti ruke niza se.
Prodi ovaj svijet i božanski pričin
pa će ti se bogati krajevi
otvoriti poput knjige

Ti se čudiš nejednakostima među pojavorima.
Lakom i teškom. Gogu i Medžudžu. Magogu i
Hedžudžu.
Leili i Medžnunu. Istoku i Zapadu.
Sebi i svom ljudskom imenu.

Skupi hrabrost i pusti dušu iz zatvora
Ona je jedina materija koja spaže
opeke, vezuje pojmove, zakazuje
sabore udvoje i umnogo.

BRAT

Smrtnim mojim bratom bješe.
Cvjetje od čistе željeza
opkoljavaše
radosti njegove

Čarobne kućice na strminи
krepko poređane
vješte su bratove
nastambe

KAKO DIŠE

Demon spava u svojoj kući
Čujem kako diše rđava sna

Kako smišlja prevrate, prokletnik
Namamio je džine s Kavdakal
e da bi nasrnuo na dušu
pred rasulom

Demon spava u svojoj lijepoj kući
U tijelu onog koji piše redove

BJESOVI

Evo one tvari smrtne
na njoj vrata nacrtana

Arlauču bjesovi na vratima,
lome krti brave, gredje obrušavaju
O zli dusi, dragi moji —
to su bivša
vrata
a u bajci
moja duša,
u patuljaka

ĐAVO — ZAVODNIK

(Vitomiru Lukiću, znaluču šiitskih gesti,
sjajnom korektoru metafora, iz Sarajeva)

Reci (bratu): Džini oblijeću
nešu kuću u zemlji
humskoj

Duša sjedi u kući
ispisuje jasne znakove
po tijelu —
knjigu od vremena
da svijetu bude opomena

Reci, kada te pitaju o vremenu:
Zadano mi je vrijeme
Ja sam mu gospodar, neograničeni
povjerenik —
Brat bića stvorenih od zemlje
o vatre i od svjetlosti

O kući, reci, da je na sredini
golema svijeta
i da je bratova duša
žarulja njezina

NOĆ LEILA

Ljubičasta noć, imenom Leila: nečastivi izlaze
iz kuće, upaljenu dušu nose, ona im je tako
slaba svjetlijka

(Mene je džin spustio u mahovinu
prije 1000 godina, među toplim hrastjem)

Lepaću krilima ona nevina bića, ružičasta,
spasa traže u pukotinama čelika
Gdje su izlazi? Toga nema na ovom svijetu.

Ovej svijet je tvrda građevina.

Slama se noć od ljubičasta laka
Ljube davoli šake i u mahovini
Pale šiblice ispod pazuhu
Gutaju užarene čikove

Ujutro osvliču leševi dobrih i plemenitih
pa čedni ukućani premeću pameću
i traže džina kojl hara i drma svijetom

(Kad bih otvorio oči prepoznao bih ga istog trena:
pokupio sam otiske, ukrnjio crteže nevidljivog.
Ali ja oči ne mogu otviriti, razbojnik je
teret koji sjedi na njima)

VEGAS, SLIKA DUHOVA

(Posveta slikama prijatelja W. Vegasu,
Venezuela, rana jesen 81. godine)

Vegas stvara duhova sedam stotina
u dubini šume baćene iz svemira

Indiosu koji čupaju srca golim šakama
iz grudi ljubavnika
u blizini
prave lomaču od suharaka i stabala
u koru urezanim imenima demonskih bogova
čije su postelje
šipražje močvare pijesak koji guta

Vegas spravlja noćni doručak
davolima na smetnji
no oni grabe njegove ruke i noge
oči i uši i čupaju kosu
otimlju se za komadičke kože gradiće od bakra
među inkama i aztecima:
kakav je vrag vegas!

dok cirliče šumska vatra,
uvučen u dub sa sovuljagom na ramenu
plače neki lijepi dječak
i podzemni ga svijet zove alvaro

davolčići, smičući trice kućine i opačine
pitaju alvara gonkalvesa:
što je s tobom tatarine!

tutnji šuma promala se ne čuje se

indijanci venezuele i duhova kohorte
cijele vojne blištave tisuće što živih što mrtvih
u pokretu večeraju
male rječi prste komade duše
cijeli božji svijet — malo im je!

metak

tomaž šalamun

NAD NJIM SU BILI OBLACI VEĆ PRILIČNO CRNI

Kad sam pogledao u ogradu
i kroz ogradu,
u živicu
i kroz živicu,
ugledah sejaka
kako pije iz flaše, voda
ga je sama držala na površini
ribnjaka.

GORE, GORE

Glasniku sam izvedio Zub
i sakrio ga u svoju spužvu.
Glasnici su umorni kao služavke,
zbijeni na uobičajenu količinu blistanja
broja među ljudima.
Ljudi neprestano mole, a ne uspijevaju.
Ljudi neprestano broje, a ne
znaju da su sve civilizacije potonule,
jer se skrhao lak na dvojci.
Ej, propinjanje konja prije no što se
popnu na broj!

HAJKA NA VODI

Pitagora ima dušu izlizanu,
komore na hridima zašljene.
Hijeb na tračnicama razvodnjem,
kišilo je
a iz doline i blagih
usjeka u planinskih stijenama
duh nikuda ne otiče.
Zdepavko! Zdepavko!
Moj dlan je na koži tvojih
udova!

METAK S METKOM

Topla ruka jede veselo palentu.
A ledeničak je hum i nad humorom
raširila je krila velika crna ptica.
Ako nećeš da vidиш sunce, moraš ga
ustrjeliti pištoljem i još ćeš ga vidjeti
samo kroz mali, okrugli otvor.
Otopi hum, omekšaj ga lopatama u tramvaju.
Ako se ti smanjiš, sjenka će biti uža.
Okrugli otvor u krilima velike
crne ptice neće biti više tako bitan.

SA GIÚ NEI MONTI

Struja slika, struja slika,
splet od tri prstica dječjih ruku.
Naboraj kožu i stavi je u topla usta.
Takva odluka za čin
ima u evropskoj historiji isti put
kao zipka sultana, koju su pomoću
zlatnih struna podigli
na Pegaza u svoje vrijeme.

Zazviždi da uzavri mast,
da ne bude nepotrebnih leševa i opeketina!

Sa slovenačkog preveo
Špilo Matijević

nikad

stevan vrebalov

Grančica ruže (I)

Žensko ime bira jedan otac
Gledajući kapljicu rose na latici

cevka

Grančica
Grančica ruže
Tako će se zvatи
Dete žensko koje tog jutra

zaplaka prvi put

Plaće grančica ruže
Plakaće u životu
Plakati
Uzeće je neko
Ljubiti, uzimati
Zamišljam da je prelepa
Osećam bol
Osećam kako prolazi
Grančica ruže.

Grančica ruže (II)

Pišem reč po reč,
Do poslednje,
Uređujem baštu kamenih zapisa.

Vidim te kako hodиш
Od zapisa do zapisa,
Prevrčes kamene,
Tražiš poruke.
Kada neku pronađeš,
Zadovoljan si načas, pa ideš dalje.

Ako nađeš okamenjenu grančicu ruže,
Voli je, poljubi,
I ja sam je nekad voleo.

Nikad

Nikada te

Nikada

Razumeti neću.

imitacija

siniša bojanic

NOVINE, saznanje poluistinito.
hitrost sevnu i sumaglici.
i beše, kako kome odgovara.
oklevetana misao prigovara.

odbrojavanje koraka, ka vratima
bez kucanja
a mrav je u tom momentu

očito nepažnja.

ili gordost svemogućeg.
a daljina odaziva grimase pravi
biće odljeđa, samo što mali grme,
i oni hoće da budu komedija.
gađanje u pogodeno.

imitacija svepoželjnog.

i reče jakost.
neka bude tako.

jaja nosio.

lakše je tako.

očekujem tvoje pismo arthur rimbaud

tako da sam bio prisiljen
da obustavim svaku evidenciju

tvoje pesme počinju
da teku u jednom pravcu
mogu ti reći da su ti ove pesme dosad najbolje

iz toga izlazi
da napreduješ
dakle ne daj se
samo tako dalje)

na nešto tanjem papiru nastavljam
moje beskrajno posle-pisano

hteo sam još reći
o slobodnoj slobodi
i o svetoj svetskoj slobodi
da ju je alhemija reči odgonetnula
zato je bolje da se okanimo ovakvih odluka
uopšte ne priliče tebi

zakasnelo je da bi se obnarodovalo
kao slapi putnik i pešadinc
protutnjali su iznad njega ratovi i revolucije
kontrarevolucije da šibom
ne šibam pariski mondani svet

kroz višestruke krugove trmine
za tobom se ne probijaju
aluzije plagijati parodije
metafore-kompleksi

po slovima i po svakom mogućem smislu
dadoh novi lek bombon i guma ljudima
ali znaš već vrste krompiraste bolesti

S mađarskog preveo autor

ferenc vesteg

ovo što ti sada pišem ne verujem da će te ostaviti
hladnim

(reč je o nestanku tvog pisma)

juče sam ga našao kod jednog kolege
s kim ne održavam baš neki dobar odnos

dakle bilo je to tako da kada su pre otpriklje
dve nedelje
delili pisma
moje je on uzeo
jer ja nisam bio tam

nisam ni pitao nikoga imam li pismo
jer nisam računao
da će mi lko za vreme logorovanja
pisati
frayer
poštio je u to doba bio dosta ljut na mene
iz osvete pismo je zatajio

ja sam ga slučajno pronašao u korpi za smeće

za tajenje pisma sam ga mogao prijaviti
možda bi i затvor dobio
ali odlučih
da ga sam kaznim

tipu su sada sve crni dani
čas mu nestaje (zvezda) crni čela
čas čarapa

već je više puta bio kažnjen
jer mu je ašov na jutarnjoj smotri bio zardan
mada ga je on juče očistio

neki vetropir se noču na nj pomokrio
i od toga je zardao

e pa šta se sve ne dešava u poeziji

(p. s. ne znam još kako da ti objasnim

kašnjenje mog pisma
glavni razlog je moja zauzetost
koja već u istom ritmu korača sa akcijom

zlata imam
besposlen sam i grub
od jutra do ručka
a posle ručka odmah nastavljam
iz čega izlazi da uveče ležem
mrtav umoran

moje osećanje vremena je potpuno otkazalo
više puta ne znam
da li je utorak ili sreda
— drugi dani su nekako isti —
sa »nekakvim« se utapaju

dve pesme

svetlana gajinov

Italijanska lutka na prozoru od orahovine

Gledajući kao ona koja prolazi kroz jek
galopom kiše
iznad zelenila kao noć crne haljine svečano među
orahovinom
bdi omamljena na kraju šume i u cveću
gde je verovala
iza zatvorenog prozora kud jedre platna bela
u morsku prelijubu
jedre nasukane trnjine u ustima žena
koje misle
o mlečnom čupu na tronošu vretenaste lade
pobegle u sukno

Prozor Kazimira Maljeviča

u prozoru je noć dobra jer nema imena
da te zna dok voliš Ti
voliš kao orah na mesečini
(zar još nismo mrtvi? . . .) setite se Botičelija
Tri drveta u polju pod snegom pod snegom.
Tri kameni grozničavo rascvetane kose

kako te prostor pomera o zlog i cveća
George,
zaroni svoje lice duboko u šake u šake i leti
(ti letiš a ovde se tako čuti odavno)
prstima i ptičije mudro kao odložena smrt
devojčice koja vrišti

ni anđelom ni jutrom
od tri cvetna sapuna ni u bašti
koju nikو nije umirivao

kraj sveta

erika džong (erika jong)

NJEGOVA TIŠINA

Još uvek nosi staklastu kožu detinjstva;
Njegovim dodirom kamenje postaje ogledalo,
Oči su njegove – noževi.

Ko je zamrznuo zemlju pod njegovim
Ko je usta njegova okovao daljinama?
Zašto je zgasio sunce kada smo se dotakli?

Tražim granicu tišine.
Zgužvaj ovu stranu pod njegov jezik.
Otvori ga kao za operaciju,
Pusti neka crveni nož s ljubavlju
Klizne unutra.

(Iz zbirke *Here Comes & Other Poems*, »New American Library«, 1975)

KRAJ SVETA

Tu, na kraju sveta
krvare cvetovi
kao da su srca;
srca mrak muljem zamazuju
kao tamnim mastilom,
a pesnici u to umaču svoja
pera i
pišu.

»Tu, na kraju sveta«,
pišu,
ne znajući ni šta to znači.
»Tu, gde se nebo napaja crnim mlekom,
i gde ga oblaci dima hrane,
gde drveće u jezi drhti
i ljudi dolaze s tim da se porede...«

Tu, na kraju sveta
krvare pesnici.
Pišući i krvareći,
uče se da budu isto;
dok pevaju i krvare,
oni se uče da budu isti.

Napišite nam pismo!
Pošaljite nam pismo!
Pošaljite nam paket hrane!
Utešite nas izrekama i kandiranim voćem,
rečima nekoga boga.
Zaludite nas teorijama o umetnosti
koje niko ne može dokazati.
Tu, na kraju sveta;
šupljie su naše glave,
i vetrar kroz njih šeta
kao duh kroz napušten zamak.

(Iz zbirke *Sleeping with Death*, »Here Comes & Other Poems«)

NA DRUGOJ STRANI LISTA

»Prešao sam na drugu stranicu lista«
(Pablo Neruda)

Na drugoj stranici lista,
kuda odlaže izgubljeni dani,
kuda odlaže izgubljene pesme,
kuda zaboravljeni snovi,
kidajući jutarnju maglu,
odlaže
odlaže
odlaže,
pripremajući se za smrt.

Učim se samoći:
gladu kockara za ljubav,
gladu opatice za Bogom
gladu deteta za čokoladom,
u mrkim časovima
tame.

Učim se ljubavi:
vitkoj ljubavi mermara
izgubljenog kišom,
na granitnim nadgrobnim spomenicima
hladni poljupci snežnih kristala,
snežni poljupci duše
kao da se u proleće tope.

Na drugoj stranici lista
ležim praveći andele od snega,
od svoga naručja.

Ležim kao skijaš koji je pao
i više ne želi da ustane.

Ležim sa svojim mislima; moja pera
razbacana unaokolo, po snegu
daleko da bih ih dohvatala.

Kaplje sneg
u šupljine mojih kostiju,
a belina kalcijuma sa stranice
u mulju me, poput fosila, okameni.

Vezana sam sopstvenom željom da govorim,
Sahrnjena sam pod snegom svojih pesama,
Tu gde me nalaziš

mrtvu

na drugoj stranici lista.

(Iz zbirke *Here Comes & Other Poems*, »New American Library«, 1975)

Preveo Goran Stanivuković

Dve pesme

Zvonko Tarle

ČAD, BIEJNI LIJEPAK I VODA

Od krompira se pravi lijepak, od krompirove zlatice crni prah.
Majstor za pravljenje mastila uzgaja čad, pjeva dodata i druži se s krompirovom zlaticom.
Ljudska krv s papira tisućama godina liže – mastilo. Radost pisanja munjevito razara oblake – brežuljke našeg mira i tišine.
Čad, bijjni lijepak i voda nezamijenljiv su način trošenja ljudske pameti i gluposti.
Mastilo rada, mastilo ubija. Ostaju tragovi, lice majstora, dim i sjenke.

TITANIK, PROSTOR MORA

Voda u kojoj spavajući snovači udesa nije za piće. Ona reže vid. Na dnu, u brodu od rasutih bljeska grade za sebe kuće putnici s Titanika.
Jedan stari opis alata smrti na devetom mjestu navodi – brod. Nije dobro srpom kojim se presjeca pupčana vrpca djeteta žnjeti.
Putnici s Titanika jedu cvjeće boje papagaja, ponekad s ribama podijele zalogaj. Oni su sad infinitiv naše patnje, no su katkad tužni što nam ne mogu otkriti gdje su, kako im je.
More je, mislimo naivno, plava grobnica. Putnici s Titanika žive u dvorima od biserja i najljepše snivaju sne. Oni su s nama, mi od njih, daleki, ponavljamo svoja stanja infinitiva, svoju gramatičku bol, svoj grđ nerazumjevanja. Prostor mora, Titanik uzneniren našim sjećanjem ponekad otplovi dalje ka vodi manje rastresitoj.
Titanik, neotvoreno pismo; Titanik, neodsjanjan san.

Tri haikua

Slavko Sedlar

Na ruci osa.
Spasava se iz džibre
i – ujeda me!

Gušterčiću, u
kupini, je li toplo
na ognjištu mom?

Smotana glista
na pločniku! Taknem jeklupko talasa...

Nautilus (2)

Boris Vrga

Neizbrisiv je rez jezika.
Kretom sjećiva
Apex Linguae upisuje se.
Ocean se omrijesti škržno
kad hipnotički se plamen
oplemeniti kao palmin list
kao iskra ikre.
Nautilus Serpentinus!
Nauta tvoj armirani
iz ljuštture ti viri.
Angelius na ribi glibi,
kao oktanski krije s juri.
Najzad sve to podatni je
odjek razmjene
i erotski srp vode –
apokaliptična fimoza
ogledala.